

Samuelson, og hann bað tey bíða til í morgin, tí so fingur tey siðbundnan countrytónleik frá Hallur Joensen Band. Eg sá ikki parið dagin eftir. Men eg rokni ikki við, at tey blivu svikin av framförsluni hjá Halli.

Tá ið David Waddell úr USA hevði verið á palli, fóru vit avstað. Áðrenn legði eg leiðina inn í fløguteltið og fann fleiri áhugaverdar fløgur fyri sámuligan prís. Millum annað mína yndis LP-plátu við Bobby Bare, »Hard Times Hungry« í flögu útgávu. Tá ið so Hallur greiddi solumanninum aftan fyri diskin frá, at Bobby Bare hevði verið inni hjá mær privat í Føroyum fyri einari góðari viku síðani og signerað mína LP »Hard Times Hungry«, so vildi hann ikki trúgva tí.

Nú var so farið heim at hvíla seg til morgin, tá ið stóra brakið skuldi verða. Tað bleiv hugt dúgliga í verðurkortið, um tað fór at regna dagin eftir. Tað hevði tað ikki gjørt hesar báðar dagarnar. Okkurt ælstroyggi við fínregni, sum helt uppát uppá stutta tíð. Várharra mundi halda hondina yvir okkum. Tí í Skanderborg, sum liggur tætt við Silkeborg, vóru tey um at drukna av regni. Hallur var eitt sindur óróligur fyri, at kom tað samregn, so fóru fólkini, sum hildu til í húsvognum úti á »Udelukket«, bara heim aftur til sín sjálvs og komu ikki til konsertina.

Og Karl Sofus, hann setti seg sum vant, at fáa dagsins filmfong, førðan inn á fartelduna, og at seta øll battarini,

hann hevði við, til at læða, so alt var klárt til morgindagin, tá ið Hallur Joensen Band skuldi á pall.

Sunnudagur 14. august

So upprann tann stóri dagurin. Annika, kona Hall, var tíðliga á fótum og var farin við einum leigubili heilt suður til Brørup eftir Hjalmlu Joensen, mammu Hall, og koyra hana upp til Silkeborg, so hon eisini kundi fáa hesa stóru uppliving við.

Vit møttust til morgunmat kl. 9.00. Tað bleiv gingið dúgliga út um og hugt upp í luftina fyri at meta um, hvussu veðrið fór at halda sær. Enn var so einki æl komið.

Eftir morgunmatin fóru Hallur og tónleikararnir niður á »Headkvarterið«, at leggja seinastu hond á leikskrána og avtala ymiskt, hvat hvør skuldi gera. Skráin bleiv printað út, og har stóð »Fagra blóma« á. Eg spurdi Hall, um danir kendu sangin. Hann segði, at teir vóru púra villir í honum, og tað skuldi verða tann føroyska útgávan. Og tað fekk eg eisini at sanna, seinni uppá dagin.

Og so var at lata seg í og verða klárur. Tí kl.11.00 kom ein bussur, sum skuldi koyra tónleikaraútgærdina út á festival-økið. Bráðliga kom ein umleið 8 metrar long hvít Cadillac Limosine at koyra ein part av bólkinum, Allan, Anniku og Karl Sofus út á festivaløkið. Hetta virkaði stórt. Har stóð køld sjampanja við gløsum á einum borði í bilinum.

Og stóð hetta í stóran kontrast til reyða ferðabussin hjá Halli, sum hann nýtir í Føroyum, og sum hann sum regul koyrur sjálvur.

Við tað at hann hevði lova samregn út á dagin, hevði eg tikið oljupakkann við. Oljubuksurnar tordi eg ikki at hava við. Hevði sæð út sum ein línufiskari, sum var farin á countryfestival.

Konufólkin, sum ofta eru meira umhugsna, høvdu tikið fleiri paraplyir við, sum allar fóru í mín beriposa. So var farið út á økið at fáa sær eitt gott pláss beint frammafyrri pallin, nakað niðan frá. Makkarin Karl Sofus, hann gekk uppi á palløkinum og setti filmstól upp á stativ og gjørdi klárt til upptøkur.

Tað sást beinanvegin, tá vit komu til festivaløkið, at har var ein innrás av føroyingum. Og høvdu tey føroysk pappírsfløgg við sær. So tú fekk alla tíðina ábendingar um, hvar hesir bólkar sótu.

Har sat eg so og hugsaði um støðuna, hvussu Hallur fór at klára seg. Eg hevði nú í tveir dagar hoyrt, hvat hini countrynøvnini høvdu at bjóða. Hetta var ikki mín meira siðbundni countrytónleikur, sum bleiv framfördur. Tað, sum bleiv framført, var meira í countryrock og linedance stíli. Og ofta hoyrði tú ikki sangaran, sum bleiv yvirdoyvður av instrumentum. So eg var vísur í, at Hallur fór at geva okkum, sum eru meira til siðbundan countrytónleik, tað sum vit vildu hava.

So kom løtan, tá ið Hallur Joensen

Band skuldi á pallin. Jytte og Ole, sum vóru frásøguparið á pallinum, komu væl frá tí. Jytte byrjaði við at greiða frá, hvussu Hallur var uppvaksin við countrytónleiki, sum kom úr New Foundlandi »med linefiskere«. Teir høvdu ikki bara fisk heim við sær, men eisini LP-plátur og kassettubond.

Hon segði, at tey høvdu havt ein annan føroying, á Silkeborg Country festivalinum. Tað var Alex Bærendsen í 1986. Hon segði at hann var her í dag, og vildi lurta. Eg vóni ikki, at hann er her, segði Ole. Tí eg lovaði honum, at senda nøkur kassettubond aftur í 1986, og tað havi eg ikki gjørt.

Jytte skuldi skoytt uppí her, at dóttir Alex Bærendsen, kom at syngja kór saman við Halli í dag. Og at hon var bert 3 ára gomul, tá hon í 1986 var saman við pápa sínum á festivalinum. Og slapp at sita á hestasaðlinum, sum stendur frammanfyri pallin. Men tað visti Jytte nokk ikki av.

Ole segði sum var, at hann dugdi ikki at krúlla tunguna og siga Hallur. So hann bað Jytte um at presentera Hall, og bleiv hetta gjørt við lít. Manna-múgván reisti seg upp og klappaðu. »Sheriffarnir«, sum stóðu rundan um økið, lótu skotvápnini av, og so kundi byrjast. Hallur byrjaði við »Kiss An Angel Good Morning«. Og tað visti seg, at hann fangaði áhoyrararnar beinanvegin.